

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **CG Holding, s. r. o.**, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, zastoupeného JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2012, čj. 8 A 167/2011 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Žalobce podal dne 24. 8. 2010 u žalovaného návrh na zahájení správního řízení o uložení peněžité povinnosti J. B. (zaplacení částky 3.123 Kč s příslušenstvím).

2. Dne 4. 5. 2011 žalobce doručil žalovanému podání označené jako „*Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu*“. Věc byla žalovaným vedena samostatně pod sp. zn. ČTÚ 44 344/2011-603. Předseda Rady žalovaného zastavil řízení o uvedené žádosti usnesením ze dne 8. 7. 2011, čj. ČTÚ-44 344/2011-603/III.vyř., protože žalobce přes opakované výzvy neodstranil vady podání.

3. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí rozkladem ze dne 27. 7. 2011, který Rada žalovaného zamítla rozhodnutím ze dne 24. 10. 2011, čj. ČTÚ-44 344/2011-603/IV.vyř.

II.

4. Žalobce se žalobou doručenou dne 1. 7. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti žalovaného. Městský soud usnesením ze dne 20. 1. 2012, čj. 8 A 167/2011 – 44, žalobu odmítl, protože žalobce nepodal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, a nevyčerpal tak prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Usnesení městského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.1

5. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

6. Byl přesvědčen, že řádně a bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Městský soud posoudil nesprávně obsah žádosti o ochranu proti nečinnosti ze dne 4. 5. 2011 (ve znění doplnění ze dne 1. 6. 2011), proto dospěl k chybnému závěru, že žádost neobsahovala náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu.

7. Stěžovatel se domníval, že vymezil okruh správních řízení jednoznačně, nejen časovým obdobím, jak městský soud tvrdil. V doplnění žádosti ze dne 1. 6. 2011 stěžovatel vymezil předmět žádosti následovně:

*„- veškerá řízení o žádostech zahájená na návrh podatele okamžikem jejich podání Českému telekomunikačnímu úřadu (dle § 44 odst. 1 správního řádu);
- všechna tato řízení byla zahájena (tzn. žádosti byly podány) v průběhu kalendářních měsíců srpna a září roku 2010;
- předmětem všech těchto řízení bylo projednání návrhu podatele na uložení povinnosti jednotlivým odpůrcům (vyplývající ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích), zaplatit podateli v návrhu uplatněný peněžitý nárok.“*

8. Nadřízený správní orgán nemohl mít pochybnosti, jakých řízení se žádost stěžovatele týkala. O tom svědčí i obsah repliky žalovaného k žalobě, v níž uvedl, že stěžovatel podal v roce 2010 celkem 1300 návrhů na zahájení správního řízení, z nichž 879 spadá do období od 1. 8. 2010 do 30. 9. 2010. Stěžovatel se domáhal ochrany proti nečinnosti ve všech zmiňovaných 879 správních řízeních, a to i s tím rizikem, že v několika z nich nadřízený orgán opatření proti nečinnosti nevydá, protože v ojedinělých případech již bylo požadované rozhodnutí v době podání žádosti vydáno. Nadřízený orgán mohl a měl vydat opatření proti nečinnosti ve všech řízeních, v nichž by nečinnost zjistil. Výzvy žalovaného k upřesnění žádosti stěžovatel považoval za neodůvodněné a šikanózní.

9. Požadavek, aby stěžovatel upřesnil svou žádost alespoň jménem a příjmením dlužníka a výší dluhu, nemá oporu v právní úpravě a vyžadoval by od stěžovatele procesní aktivitu spojenou s enormními dodatečnými náklady na právní služby externích právních zástupců a poradců. Stěžovatel se domníval, že po něm nelze požadovat, aby za účelem

ochrany svých práv vynakládal další čas a prostředky na obstarání a zpracování nadbytečných údajů o jednotlivých správních řízeních. V souladu s principem dobré správy není na stěžovateli, aby vykonával činnosti, které správní orgán může zajistit v rámci úřední činnosti mnohem jednodušeji a s vynaložením mnohem menších nákladů.

10. Dále stěžovatel vytkl městskému soudu, že nepřihlédl při posuzování podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Konkrétně odkázal na rozsudky *Selçuková a Asker proti Turecku* (ze dne 24. 4. 1998, stížnosti č. 23184/94 a 23185/94) a *Hartman proti České republice* (ze dne 10. 7. 2003, stížnost č. 53341/99).

11. Rozhodování předsedy Rady žalovaného není podle stěžovatele přiměřeným ani účinným prostředkem ochrany proti nečinnosti z důvodu nepřiměřené délky řízení vedeného tímto nadřízeným orgánem a jeho neochoty přijímat účinná opatření proti nečinnosti v řízeních vedených v prvním stupni. Podle zmiňovaných rozsudků ESLP nelze trvat na vyčerpání vnitrostátního prostředku nápravy, pokud se daný prostředek jeví jako zjevně neúčinný nebo nepřiměřený. Stěžovatel se proto domníval, že pravidlo bezvýsledného vyčerpání prostředků nápravy obsažené v § 79 s. ř. s. by mělo být používáno pružně s ohledem na skutečnou účinnost těchto prostředků a na právní a politické souvislosti. Správní soudy by proto měly přihlédnout k tomu, zda jsou prostředky ochrany účinné, tj. zda mohou zamezit vzniku nebo pokračování tvrzeného porušení zákona.

12. Stěžovatel byl přesvědčen, že žalovaný dlouhodobě a hromadně nedodržuje právní předpisy týkající se lhůt pro vydání rozhodnutí, a odkázal na rozsudky městského soudu a Nejvyššího správního soudu, které podle něj dokládají opakovanou protiprávní nečinnost žalovaného (konkrétně stěžovatel odkázal na několik desítek rozsudků, z nichž lze zmínit např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, čj. 3 Ans 21/2010 – 92, ze dne 10. 11. 2010, čj. 3 Ans 30/2010 – 91, nebo ze dne 21. 7. 2010, čj. 3 Ans 4/2010 – 94).

III.2

13. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na názoru, že stěžovatel neuplatnil řádně žádost podle § 80 odst. 3 správního řádu, protože jeho podání nesplňovalo potřebné náležitosti. Za nezbytné minimum posuzované žádosti bylo třeba považovat den podání návrhu, jméno odpůrce a výši žalované částky. To, co žalobce označuje za naplnění principu dobré správy, by ve skutečnosti představovalo nahrazení projevu vůle účastníka řízení ingerencí správního orgánu, což není obecně žádoucí, zejména ve vztahu k formulaci petitu návrhu. Vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti v rámci správního řízení nelze chápat jako pravidlo, které může být flexibilně používáno, jak stěžovatel tvrdil. Naopak, jedná se o nezbytnou podmínku řízení obdobně jako např. způsobilost být účastníkem řízení.

III.3

14. V replice žalobce poukázal na usnesení vlády č. 815 ze dne 9. 11. 2011, jímž vláda schválila přenesení kompetence rozhodovat účastnické spory podle zákona o elektronických komunikacích, jejichž předmětem je peněžité plnění, z žalovaného na obecné soudy s účinností od 1. 1. 2013. Stěžovatel tvrdil, že toto usnesení je dokladem

skutečnosti, že žalovaný „*absolutně nezvládá své zákonné kompetence*“. Namítl také, že městský soud chybně rozhodl o odmítnutí žaloby, aniž by si od žalovaného vyžádal příslušné správní spisy.

15. V doplnění repliky stěžovatel poukázal na § 80 odst. 1 správního řádu, podle něhož nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti je patrné, že žalovaný si je vědom, že v předmětném účastnickém sporu nebylo rozhodnuto ani po více jak 18 měsících od zahájení správního řízení.

IV.1

16. Nejvyšší správní soud se při předběžném posouzení kasační stížnosti zabýval otázkou, zda byl stěžovatel povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti podle správního řádu i za situace, kdy se domáhal ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu. Z důvodu existence rozporné judikatury zdejšího soudu osmý senát usnesením ze dne 11. 7. 2012, čj. 8 Ans 2/2012 – 249, předložil předmětnou otázku k posouzení rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s.

IV.2

17. Rozšířený senát rozhodl v dané věci usnesením ze dne 20. 5. 2014, čj. 8 Ans 2/2012 - 278, a vrátil věc osmému senátu k dalšímu řízení. Usnesení čj. 8 Ans 2/2012 - 278 nabylo právní moci dne 12. 6. 2014.

IV.3

18. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

19. Kasační stížnost není důvodná.

20. V posuzované věci byla spornou jedna z podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. Konkrétně se jednalo o podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany v rámci správního řízení za situace, kdy se účastník řízení domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu.

21. V usnesení čj. 8 Ans 2/2012 – 278 rozšířený senát potvrdil, že účastník správního řízení je povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. i tehdy, pokud se domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu. Na plné odůvodnění tohoto rozhodnutí soud pro stručnost odkazuje.

22. Rozšířený senát zdůraznil, že účinný prostředek ochrany ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. by neexistoval pouze v případech, kdy by se obecně a systémově jednalo o prostředek ochrany *prima facie* neúčinný a neefektivní (usnesení čj. 8 Ans 2/2012 – 278, body 20 a násl. a bod 50). Na účinnost prostředku ochrany proto nelze nahlížet subjektivně pohledem konkrétního účastníka řízení nebo ji poměřovat skutkovými okolnostmi jednotlivého případu (tamtéž, bod 23). Nejvyšší správní soud proto nesouhlasil s názorem

stěžovatele, podle něhož pravidlo bezvysledného vyčerpání prostředků nápravy obsažené v § 79 s. ř. s. by mělo být používáno pružně s ohledem na skutečnou účinnost těchto prostředků v konkrétní věci.

23. Prostředky ochrany podle § 80 odst. 4 správního řádu, a to i po vyřazení těch, které z podstaty věci nelze v případě nečinnosti ústředního správního úřadu uplatnit [písmena b) a c)], nevykazují nepochybnou a na první pohled zjevnou neúčinnost (usnesení čj. 8 Ans 2/2012 – 278, body 24 a 51). Existuje-li *prima facie* efektivní možnost věcného přezkumu (např. v rámci rozhodnutí o rozkladu), nelze bez dalšího považovat za *prima facie* neefektivní možnost nápravy procesního pochybení v té samé věci (tamtéž, bod 52).

24. Stěžovatel byl proto povinen vyčerpat možnost, kterou mu poskytuje správní řád prostřednictvím postupu podle § 80 odst. 3 správního řádu před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s., a podat žádost k nadřízenému správnímu orgánu.

25. Řízení, v němž mělo dojít podle žalobního tvrzení k nečinnosti, žalovaný vedl v prvním stupni prostřednictvím Úřadu. Pro určení nadřízeného správního orgánu Úřadu je třeba použít § 178 odst. 1 správního řádu (viz § 122 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve znění do 31. 12. 2011, podle něhož se v řízení vedeném Úřadem postupuje podle správního řádu, není-li zákonem o elektronických komunikacích stanoveno jinak).

26. Podle § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným správním orgánem „*ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.*“ Zákon o elektronických komunikacích výslovně nestanoví, který orgán je nadřízeným Úřadu. Pro určení nadřízeného orgánu se proto použije druhá věta citovaného ustanovení, podle které je nadřízeným ten správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor. Podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích platí, že pokud rozhoduje v řízení v prvním stupni Úřad, o opravném prostředku (rozkladu nebo odvolání) rozhoduje předseda Rady. Nadřízeným správním orgánem Úřadu je tedy předseda Rady, a to i pro účely postupu podle § 80 správního řádu.

27. Stěžovatel si byl popsaneho postupu nepochybně vědom, protože dne 4. 5. 2011 doručil předsedovi Rady žalovaného podání označené jako „*Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu*“. O toto podání ostatně opřel svou argumentaci, v níž tvrdil, že splnil podmínku § 79 odst. 1 s. ř. s.

28. Nejvyšší správní soud ovšem souhlasil s městským soudem, že uvedené podání (a to ani ve spojení s doplněním ze dne 1. 6. 2011) nesplňovalo náležitosti žádosti podle § 80 odst. 3 správního řádu.

29. Za vyčerpání opravných prostředků nelze považovat podání jakéhokoliv obsahu a formy, ale jen takové, které splňuje minimální zákonné náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 správního řádu. Z podání musí být především zřejmé, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Správní orgán nemůže domýšlet za účastníka, co asi chtěl nebo mohl chtít učinit. Je na účastníkovi, aby v podání co možná jednoznačně vyjádřil, co je jeho účelem a čeho

se po správním orgánu domáhá.

30. V předmětném podání stěžovatel uvedl: „[V] průběhu kalendářních měsíců srpna a září roku 2010 podatel doručil Českému telekomunikačnímu úřadu návrhy na zahájení správních řízení ve věcech sporů mezi podatelem a jednotlivými odpůrci, tak jak byli v těchto návrzích na zahájení řádně specifikováni“. Dále poukázal na to, že „u valné většiny takto zahájených správních řízení nebylo k dnešnímu dni, tedy více než půl roku po jejich zahájení, vydáno rozhodnutí ve věci samé“. Stěžovatel proto požádal, aby předseda žalovaného „ve všech ze shora specifikovaných řízeních zahájených na návrh podatele ve výše vymezeném časovém období, v nichž meritorní rozhodnutí dosud nebylo ze strany Českého telekomunikačního úřadu vydáno ani v prvním stupni správního řízení, neprodleně přijal kterékoli z opatření proti nečinnosti“.

31. Žalovaný nepochybil, pokud vyzval stěžovatele k odstranění vad výše popsánoho podání. Z tohoto návrhu skutečně nebylo patrné, kterých konkrétních řízení se má týkat. Jednalo se v podstatě o blanketní podání týkající neurčitého počtu řízení vedených žalovaným, přičemž tento počet se pravděpodobně pohyboval v řádu několika set. Ze správního spisu totiž vyplývá (a sám stěžovatel tuto skutečnost potvrdil), že v měsících srpnu a září roku 2010 stěžovatel podal u žalovaného 879 návrhů. Zároveň v předmětném podání tvrdil, že „u valné většiny“ řízení zahájených na základě těchto návrhů dochází k neodůvodněným průtahům v řízení.

32. Námitka stěžovatele v kasační stížnosti, že bylo nepochybné, že žádal o odstranění nečinnosti ve všech řízeních zahájených na základě jeho návrhů podaných u žalovaného ve vymezeném období, je v rozporu s obsahem tohoto podání, v němž stěžovatel výslovně připustil, že v některých řízeních již bylo rozhodnuto, a žádal o ochranu proti nečinnosti pouze v těch řízeních, v nichž ještě nebylo vydáno rozhodnutí v prvním stupni. Ostatně i v kasační stížnosti stěžovatel připustil, že v některých řízeních bylo rozhodnutí ve věci samé vydáno již ke dni podání žádosti, tedy před 4. 5. 2011.

33. Za této situace nelze než uzavřít, že stěžovatel uplatnil námitku nečinnosti zcela obecně a paušálně, aniž by splnil podmínky § 37 odst. 2 správního řádu. Pokud žalovaný vyzval stěžovatele k upřesnění podání, nelze jeho postup zcela jistě označit za neodůvodněný nebo dokonce šikanózní, ale naopak za souladný s § 37 odst. 3 správního řádu, podle kterého správní orgán pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami. Ve výzvě k odstranění vad podání žalovaný příkladmo uvedl, že upřesnění řízení je možné učinit uvedením čísla jednacího předmětných řízení nebo uvedením údajů o navrhovateli, odpůrci, obsahu podání a datu podání návrhu. Dále vyzval stěžovatele, aby označil, v čem spatřuje nečinnost správního orgánu a čeho se domáhá.

34. Nedostatky uvedeného podání však stěžovatel neodstranil, a to ani podáním ze dne 1. 6. 2011, v němž vyjádřil přesvědčení, že původní podání ze dne 4. 5. 2011 bylo právně bezvadné. Podle stěžovatele bylo označení jednotlivých řízení prostřednictvím pouze osoby navrhovatele a období zahájení řízení dostatečné. Výzvu žalovaného k odstranění vad stěžovatel označil za zjevně šikanózní a porušující jeho právo na spravedlivý proces a sdělil, že na ni „nebude reflektovat“. Předmět řízení byl podle stěžovatele již v podání ze

dne 4. 5. 2011 vymezen následovně:

- „- *veškerá řízení o žádostech zahájená na návrh podatele okamžikem jejich podání Českému telekomunikačnímu úřadu (dle § 44 odst. 1 správního řádu);*
- *všechna tato řízení byla zahájena (tzn. žádosti byly podány) v průběhu kalendářních měsíců srpna a září roku 2010;*
- *předmětem všech těchto řízení bylo projednání návrhu podatele na uložení povinnosti jednotlivým odpůrcům (vyplývající ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích), zaplatit podateli v návrhu uplatněný peněžitý nárok.“*

35. Citované doplnění však vytýkané nedostatky neodstranilo, ale v podstatě pouze zopakovalo návrh obsažený v původním podání. Žalovaný proto nepochybil, pokud opět vyzval stěžovatele k odstranění nedostatků přípisem ze dne 13. 6. 2011. Upozornil stěžovatele, že v období srpna a září 2010 stěžovatel podal k žalovanému 879 návrhů, přičemž v podání ze dne 4. 5. 2011 sám stěžovatel uvedl, že „*u valné většiny*“ z těchto řízení nebylo dosud vydáno rozhodnutí. Bylo tedy zřejmé, že minimálně u části podání ze srpna a září 2010 stěžovatel ochranu proti nečinnosti nepožaduje. Dále žalovaný stěžovatele poučil, že řízení zastaví, nebudou-li nedostatky odstraněny. Na tuto výzvu již stěžovatel nereagoval.

36. S ohledem na výše popsané skutkové okolnosti Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem, že stěžovatel neodstranil nedostatky podání ze dne 4. 5. 2011, a to ani doplněním ze dne 1. 6. 2011. Po stěžovateli bylo možné požadovat, aby uvedl přinejmenším konkrétní datum návrhu, jméno odpůrce a výši dluhu, tedy údaje, které rozlišovaly jednotlivé návrhy od sebe navzájem. Naopak označení navrhovatele, které bylo u všech návrhů již z podstaty věci totožné, tuto rozlišovací způsobilost nemělo. Také vymezení období nebylo dostatečným identifikátorem s ohledem na množství podaných návrhů a obecné tvrzení, že k nečinnosti dochází pouze u většiny z nich.

37. Tvrzení stěžovatele, že by pro identifikaci jména dlužníka a částky dluhu musel využít právní pomoci externích poradců a zástupců, což by bylo spojeno s „*enormními*“ náklady, se již s ohledem na obsah a rozsah požadovaných údajů jeví značně nadsazené a nevěrohodné. Nadto nebylo nijak doloženo. Splnění výzvy k odstranění vad vyžadovalo pouze mechanické vyhledání údajů, jimiž stěžovatel disponoval. Tento úkon nevyžadoval právní posouzení, k němuž by stěžovatel musel vyhledat odbornou pomoc. K odstranění vad podání byla stěžovateli stanovena lhůta 1 měsíce, která byla bez jakýchkoliv pochyb dostatečná, aby stěžovatel byl objektivně schopen tento úkon provést. Nadto o nevěrohodnosti argumentu, že by požadavek na identifikaci jména dlužníka a částky dluhu byl spojen s neúměrnými náklady, svědčí také skutečnost, že stěžovatel byl schopen požadovaným způsobem identifikovat jednotlivá řízení, v nichž podal žaloby na ochranu proti nečinnosti (tato skutečnost je Nejvyššímu správnímu soudu známa z jeho úřední činnosti, neboť v databázi rozhodnutí krajských soudů eviduje několik stovek rozhodnutí městského soudu v souvisejících věcech stěžovatele). Požadavek žalovaného nepřekročil přiměřenou míru součinnosti, kterou bylo možné po stěžovateli spravedlivě žádat.

38. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že neurčitost podání stěžovatele ze dne 4. 5. 2011 (a to i po doplnění ze dne 1. 6. 2011) bránila předsedovi Rady žalovaného pokračovat v řízení podle § 80 odst. 3 správního řádu. Městský soud proto nepochybil, pokud

předmětné podání nepovažoval za řádné uplatnění prostředku na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s. a odmítl žalobu pro nedostatek podmínek řízení.

39. Závěrem soud dodává, že se nemohl zabývat námitkami, v nichž stěžovatel brojil proti tvrzené nečinnosti žalovaného, protože předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem bylo pouze posouzení podmínek řízení před městským soudem. Dále Nejvyšší správní soud neshledal vadu řízení před městským soudem, pokud městský soud netrval na předložení správního spisu. Městský soud měl k dispozici kopie podkladů, které byly nezbytné k odmítnutí žaloby.

40. Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

41. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. června 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu